

щата сж се считали, като царски хора, или, както ги наричало населението, синове на царя или „сыни царей“. По този начинъ всѣки принадлежашъ къмъ тази категория привилегировани хора нагледници или вардачи, грижащи се за подържане на пѣтищата и подслоняване на пѣтниците, се наричалъ „сынъ царинъ“, наименование, което се преобърнало следъ време на „цинцаринъ“. И, казва се въ бележката, не трѣбва да ни очудва, че именно цинцаритѣ сж се занимавали съ ханджилѣкъ по друмищата, селата и градоветѣ.

Въ една грѣцка книга отъ библиотеката на сѣщия дѣдо Димитраки, въ празнитѣ листове до корицитѣ, намираме записани отъ него следнитѣ избрани изречения:

Μηδένα πρό τοῦ τέλους μακαρίζει.

Никого преди края му (смъртѣта му) не облажавай.

Τὸ μικρὸν οὐ μικρὸν, ὅταν ἐκφέρη μέγα.

Малкото не е малко, когато докарва голѣмо.

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Григорий Богословъ.

Οὐχ ὁ τόπος τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ πέφυκε τὸν τόπον σεμνύνειν.

Не мѣстото краси добродетельта, а добродетельта — мѣстото.

Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Иоанъ Златоустъ.

Ερωτηθεὶς, τί ἐστὶ φίλος; Εφη, μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασι διικουσα

Запитанъ (Аристотелъ) що е приятель? Каза: една душа въ две тѣла обитаваща

Αρεστοτέλος.

Аристотелъ.

Τὴν παιδείαν, ἔλεγεν, ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίους εἶναι κόσμον, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαῖς καταφυγὴν

Знанието, казваше (Аристотелъ), въ щастieto е украшение, въ злочестината — убежище.

Αρεστοτέλος.

Аристотелъ.

Μὴ δεῖ ζητεῖν ἀνδρωποῦς, οὔτινες ἐκ μεγάλης πόλεως εἶνιν, ἀλλὰ εἰ μεγάλης πόλεως ἄξιοι

Не търси хора отъ голѣмъ градъ да бждатъ, но за голѣмъ градъ да бждатъ достойни.

Ζήνωνος.

Зенонъ.

Δίκαια μὲν λέγοντες πολλοί, ἄδικα πηροῦσι, δίκαια δὲ πρᾶτόντων, οὐδεὶς ἄδικος εἶν.

Мнозина говорятъ справедливи думи, а вършатъ неправди; но никой не е несправеденъ, кога постѣпва справедливо.

Ξενοφώντος.

Ксенофонъ.

Εσχάτη ἀδικία, δοκεῖν εἶναι, μὴ ὄντα

Последна несправедливостъ е да се представлявашъ за справедливъ (безъ да бждешъ такъвъ)

Πλάτωνος.

Платонъ.

Τότε εὐδαίμων ἡ πόλις, ὅτε ἡ φιλοσοφὸς βασιλεύει, ἡ φιλοσοφεῖ βασιλεύς.

Тогава е щастливъ градътъ, когато или царътъ е философъ или философствува царътъ.

Платонъ.